

BRATISLAVSKÁ ARCIDIECÉZA

SYNTÉZA ZO SYNODÁLNYCH KONZULTÁCIÍ

Zostavil:

Juraj Vittek, *arcidiecézny koordinátor*

Preskúmali a revidovali:

členovia *arcidiecézneho tímu*
a vybraní účastníci synodálnych procesov

Schválil a dovoľil publikovať:

Mons. Stanislav Zvolenský, *arcibiskup metropolita*

22. júl 2022, sviatok svätej Márie Magdalény

Úvod: opätovné skúmanie synodálnej skúsenosti

Pri rozlišovaní cesty pre diecézu sme mali možnosť objaviť dôležitosť a účinnosť jedného zo štyroch princípov, ktoré uvádza pápež František v *Evangelii gaudium*, a síce princíp priority času nad priestorom (222nasl.). Tak sme sa sústredili najmä na spustenie dôležitých procesov krok po kroku, aj keď sme nemali všetko pod kontrolou. To pomáhalo s trpezlivosťou znášať zložité a nepriaznivé situácie alebo zmeny plánov, ktoré spôsobuje dynamika skutočností. Tento princíp sme zdôrazňovali aj množstvu spolupracovníkov v celej diecéze, koordinátorom a moderátorom miestnych spoločenstiev, ktorí zápasili s rovnakými ťažkosťami.

Čelili sme viacerým ťažkostiam. Prvou bola potreba preložiť témy synody a synodálnych otázok do zrozumiteľného jazyka. Mnohí sa sťažovali na to, že samotné slovo „synoda“ bolo príliš neznáme a mnohí si ho spájali s Cirkvou ako inštitúciou, čo ich skôr odrádzalo, akoby budilo záujem. Mnohí sa sťažovali na príliš akademické formulovanie desiatich okruhov otázok v prípravných dokumentoch. Bola to jedna z výziev pre kreativitu. Napriek týmto ťažkostiam však mnohí jasne vytušili, že synodalita je nevyhnutnou a najúčinnjšou odpoveďou na súčasnú dobu, kedy sa ľudia uzatvárajú sami do seba.

Ďalšie ťažkosti a výzvy počas konzultácií spočívali v krátkosti času, strachu z nepoznaného, prekážkou boli aj protipandemické opatrenia, neskôr paradoxne množstvo akcií po uvoľnení opatrení, konfliktná atmosféra v spoločnosti a v Cirkvi, zranenia a rozdelenia, ktoré sa objavili počas pandémie, utečenecká kríza spôsobená vojnou na Ukrajine, ktorá však paradoxne napomohla k otvoreniu srdca a obohatila skúsenosť spoločného kráčania. Okrem toho sa ukázalo aj to, že podnety pápeža Františka sú pre mnohých veriacich i kňazov na Slovensku nezvyklé, vzdialené, ba cudzie, až protikladné k ich chápaniu viery a Cirkvi. Boli aj takí, čo ich bojkotovali. Bola vyjadrená aj nedôvera k procesu spracovania a postupného posúvania podnetov z miestnych spoločenstiev cez diecézy, biskupské konferencie až po Synodu biskupov. Vyslovená nedôvera sa týkala problému jazyka, ktorý postupne stráca konkrétnosť a „čerstvosť“ toho, čo zaznelo počas konzultačných stretnutí. Zároveň sa viacerých zmocňovala skepsa, že totiž synodálne podnety v živote Cirkvi aj tak nič nezmenia.

V každom prípade však **celý proces prispel k významnému kultivovaniu tvorivosti, schopnosti počúvať, viesť dialóg.** Ukázala sa i veľká náročnosť tohto procesu a naša nepripravenosť naň. Vidno to aj na počte zaslaných syntéz, ktorých bolo oveľa menej než spoločenstiev, ktoré pôvodne reagovali na pozvanie do synodálnych procesov (príloha č. 1).

Napriek ťažkostiam však väčšina účastníkov svedčí o sile atmosféry na synodálnych stretnutiach, charakterizovanej prijatím, bezpečím, pokojom, radosťou, nádejou, tvorivosťou a povzbudením, v kontraste s aktuálnou spoločenskou či cirkevnou atmosférou nejednoty, ľahostajnosti, osamelosti, strachu, vlažnosti, apatie, nezájmu o druhých. V jednom spoločenstve zaznelo: „*Vnímame, že Boh sa ‚priznal‘ na stretnutiach svojou pokojnosťou.*“ Dokonca viackrát zaznelo, že bolo **hmatateľné pôsobenie Ducha Svätého**, ktorého úloha je v cirkevnom živote inak málo vnímaná a chápaná. Syntézy a podnety sú napriek ťažkostiam prekvapivo bohaté a hlboké, verné téme synodality, priame a otvorené. Synoda aj podľa samotných účastníkov odzrkadľuje to, čo ľudia v skutočnosti riešia. Synoda rozširuje obzor, ponúka hlbšiu sondu a umožňuje „dotknúť sa ľudu“. Všetkým zúčastneným patrí obrovská vďaka!

Jadro syntézy: rozbor zhromaždených príspevkov

Technologické nástroje pre spracovanie textov (tzv. *word clouds*) použité pri spracovaní miestnych syntéz a výstupov (viď príloha č. 2) poskytujú zaujímavý prvý obraz toho, čo zaznelo v konzultáciách.

I. Odpoveď na základnú otázku

Najpoužívanejšie kľúčové slová (my, spoločenstvo, farnosť, Cirkev, kňaz, ľudia/ľudský, veriaci, Boh/duchovný, omša, sviatosti, stretnutie, život) sú východiskom k hľadaniu odpovede na základnú otázku Synody: ako sa uskutočňuje spoločné kráčanie v našej diecéze a k akým krokom sme pozvaní?

1. Cirkev žije v spoločenstvách

Ukazuje sa, že veriaci sa oveľa viac cítia byť súčasťou konkrétnych spoločenstiev, duchovných rodín, farností, ako „Cirkvi“. Mnohí týmto výrazom totiž označujú výlučne pápeža alebo biskupov/kňazov. Aj slovo „farnosť“ sa im viac spája so slovom „kostol“, ktorý pre nich znamená skôr náboženskú povinnosť („chodenie do kostola“), studenú budovu, neosobnú inštitúciu, úrad. Slovo Cirkev sa používa, keď sa chce vyjadriť zodpovednosť: „Cirkev by mala“, „Cirkev sa dopustila toho a toho“. Naopak, keď sa hovorí o dobrých aktivitách, dielach, je tendencia skôr hovoriť o konkrétnom „spoločenstve“. Slovo „Cirkev“ je brané skôr všeobecne a neosobne, inštitucionálne, bez prepojenia so životom. Tu pramena spomínané rozpaky pri výraze „synodálna Cirkev“. Na stretnutiach dokonca paradoxne zaznela poznámka, že slovo „cirkev“ by sa malo radšej nahradiť slovom „spoločenstvo“. Možno by pomohlo používať viac výraz „cirkevné spoločenstvo“ alebo „spoločenstvo Cirkvi“.

Samozrejme najosobnejšie spoločné kráčanie zažívame v manželstvách a rodinách. Ľudia sa potom viac cítia byť súčasťou nejakého konkrétneho hnutia či združenia v porovnaní s farnosťou. Podobne sa cítia byť zasa viac súčasťou farnosti v porovnaní s diecézou. Je zrejmé, že spoločné kráčanie sa viac zakusuje v osobnejších vzťahoch. Z cirkevných štruktúr je takouto najmenšou jednotkou farnosť, ktorá je u nás stále najviac vnímaná ako spoločenstvo, miestami ako „spoločenstvo spoločenstiev“. Veriaci majú od farnosti najväčšie očakávania, ale neraz aj z toho plynúce sklamanie a frustrácie. Boli to práve živé farnosti a spoločenstvá, ktoré sa ako prvé, prirodzene a tvorivo zapojili do synodálnych procesov.

2. Hierarchia v spoločnom kráčaní

Slovo „Cirkev“ je vnímané viac ako inštitúcia, hierarchia. Širšia skupina veriacich si pojem „synoda“ inštinkatívne priradila k inštitucionálnej Cirkvi a nestotožnila sa tak so záujmom o synodu. Neskôr si mnohí účastníci uvedomili, že synodalita je veľmi príbuzná skúsenosti, ktorú zažili v období totality, ako aj dnes v rozličných živých spoločenstvách: malé spoločenstvá ako miesta prijatia, zdieľania, prepojenia so životom, duchovný domov.

Jestvujú aj mnohé synodálne prejavy v inštitucionálnych štruktúrach Cirkvi. Tieto synodálne prejavy sú však verejnosťou menej vnímané a videné. V skutočnosti však už doteraz prinášali veľa dobra. Synodálne konzultácie ukázali, že aj týmto „synodálnym orgánom“ (mnohé z nich predpokladá aj cirkevné právo) treba stále nanovo vlievať dušu a život, osobnejšie zdieľanie a väčšiu otvorenosť a priamejšiu prepojenosť s realitou Božieho ľudu (porov. Ján Pavol II., *Novo millennio ineunte*, 45).

Ako hlavné subjekty spoločného kráčania sa v konzultáciách uvádzajú pastorační kňazi a veriaci v spoločenstvách a vo farnostiach. Pastorační kňazi sú v osobnejšom, bezprostrednejšom kontakte s ľuďmi. Sú od nich veľké očakávania, sú na nich kladené veľké nároky, a v súvislosti s nimi sú spojené aj mnohé sklamanie. Naše spoločné kráčanie sa uskutočňuje najmä prostredníctvom slávenia svätej omše, vysluhovania sviatostí a modlitby. **V tomto nenápadnom, každodennom, obetavom kráčaní mnohí nachádzajú svetlo pre svoj život, zmysel, útechu, usmernenie, posilu, milosrdenstvo a odpustenie.** Konzultačné príspevky poskytujú o tom pekné svedectvá.

Slovo „kňaz“ je jedným z najčastejších slov v konzultáciách. Ukázalo sa, že synodalita je aj veľkou výzvou k obráteniu pre klérus. Mnohí kňazi prijali pozvanie do synodálnych procesov so zánietením. Viacerí však boli zo Synody v rozpakoch. Niektorí kvôli obavám, že

Synoda bude opäť len vodou na mlyn pre kritiku hierarchie Cirkvi, že vnesie chaos a spochybnenie základov Cirkvi. V takomto pohľade výraz „synodálna Cirkev“ vyvolával nezaujem, pretože bol zasa naopak vnímaný v protiklade s hierarchickou inštitucionálnou Cirkvou. Nechýbali ani obavy, že budeme hlasovať o samotných základoch Cirkvi, pričom poukazovali na susedné Nemecko. Takéto obavy sa v našom kontexte ukázali ako neopodstatnené. Iní boli zdržanliví kvôli vlastným problémom, kvôli únave zo služby či znechutení z náročnej pandemickej doby, iní kvôli strachu z niečoho, s čím nemajú skúsenosti a čo „nevedia robiť“, nedostatku spolupracovníkov, a iní jednoducho aj kvôli vlastnej pohodlnosti, či preto, že majú silne klerikálne vnímanie svojho pôsobenia v Cirkvi.

3. „Schizma“ medzi životom a vierou

Zároveň sa jasne ukazuje, že sme pozvaní k tomu, aby sa náš cirkevný a náboženský život neobmedzoval iba na eucharistické slávenie, ktoré je síce „prameňom a vrcholom celého života Cirkvi“ (*Lumen Gentium*, 11), ale kresťanský život sa vonkoncom neobmedzuje na Eucharistiu a na „sviatostný servis“. V konzultáciách intenzívne rezonovalo oddelenie náboženského a svetského života, nesúlad medzi vyznávanou vierou a každodenným životom, oddelenie viery od pozemských svetských záležitostí, akoby tieto nemali nič spoločné s náboženským životom, ktorý sa u mnohých obmedzuje na bohoslužobné úkony a niektoré mravné povinnosti (porov. *Gaudium et Spes*, 43).

Zazneli výzvy k prekonaniu tejto „schizmy“ medzi životom a vierou v hlásaní i v zdieľaní. Akoby sme nemali čas a schopnosti na hlboké vysvetľovanie náboženských právd a vecí duchovného života a ich súvis so životnými situáciami. Neraz sa naopak utiekame **do moralizmov alebo abstrakcií** v kázani i zdieľaní alebo **k aktivizmu**. Prichádza k hlbokému konfliktu medzi vyžadovanými pravidlami náboženského života, resp. praktizovaním viery a reálnym praktickým životom. Tu treba pravdepodobne hľadať aj dôvod nezrozumiteľnosti, na ktorú sa mnohí sťažujú v prejave kňazov a biskupov (spomenuté boli homílie, pastierske listy). Jazyk i obsah ich hlásania je príliš vzdialený od jazyka a záležitostí reálneho života, ktorými sa zaoberá súčasný človek.

Nejde o to, aby sme v ohlasovaní viery opustili racionalitu viery, pretože v konzultáciách zaznel práve **veľký hlad po formácii, po katechéze, po vysvetľovaní Božieho slova a právd viery, duchovného života** atď. Veriaci sú si vedomí svojej **neschopnosti „obhájiť nádej, ktorá je v nich“** (1Pt 3, 15) pred súčasným svetom a potrebu vzdelávať sa vo viere. Ide skôr o to, aby naše hlásanie malo bezprostrednejší kontakt so životom súčasného človeka, so súčasnou kultúrou, a tým, na čo je dnes človek citlivý. **V tomto zmysle by mala naša reč „zludovieť“, teda byť v láske blízko ľudu a tomu, čím žije.** Synodalita nás otvára prepojiť „myslenú teológiu“ (ktorá spája rozum a vieru) so „žitou teológiou“ Božieho ľudu (tá spája vieru a srdce). Podľa účastníkov konzultácií „kážeň, či homília, má byť inšpiratívna pre každodenný život“ a „máme hovoriť ako Ježiš o živote, nie o Ježišovi mimo života“. Je teda potrebné objaviť a ohlasovať Evanjelium, ako „svetlo pre život“.

4. Ľudová zbožnosť a spoločné kráčanie

Tu treba oceniť, podporovať a usmerniť aj ľudovú zbožnosť typickú pre náš ľud, ktorá má svoju typicky mariánsku črtu, najmä v modlitbe svätého ruženca a svoje najobľúbenejšie vyjadrenie v púťach, krížových cestách, procesiách, pobožnostiach pri kaplnkách a na iných miestach. *Viacerí zakúsili účinnosť putovania aj ako výborné prostredie pre synodálnu konzultáciu Božieho ľudu a obraz púte bol pre mnohých najvýstižnejším obrazom synodality.* Treba naďalej „rozdúchávať pahrebu ľudovej zbožnosti“ v jej autenticknej forme, ktorá je oveľa viac ako číry sentimentalizmus alebo folklór, ale predstavuje existenciálne prepojenie každodenného života s Bohom a jeho Prozreteľnosťou (porov. pápež František, *Evangelii nuntiandi*, 48), živí „zmysel pre priateľstvo, nadprirodzenú lásku a rodinnú jednotu“ (*Dokument*

z Puebly, 913). Aj keď má svoje limity a potrebuje usmernenie (najmä dobrou liturgickou výchovou), netreba ju podceňovať, ani ňou pohŕdať. Je aj u nás prirodzeným prostredím, v ktorom „ľud neustále evanjelizuje seba samého“ (porov. *Dokument z Aparecidy*, 264). Práve ľudová zbožnosť v najrozličnejších prejavoch naprieč generáciami predstavuje prirodzené prepojenie života a viery a umožňuje tvorenie autentickkej kresťanskej kultúry. V konzultáciách zaznieval hlad aj po týchto spontánnych prejavoch viery, ktoré v minulosti prinášali dobré ovocie spoločného kráčania.

5. Pokrytectvo, strach a obranný mód

V nesúlade medzi vierou a životom sa rodí aj v konzultáciách kritizované pokrytectvo, náboženské pozérstvo, neúprimnosť, ktoré sú zvlášť odpudivé pre súčasného človeka, hľadajúceho autenticitu. Práve kombinácia neautentickosti a moralizujúcej nadradenosti je nanajvýš odpudivá pre našich súčasníkov a mnohých odrádza a bráni im, aby sa pridali do spoločného kráčania v Cirkvi, ba vzbudzuje u nich neraz prehnané a neobjektívne posudzovanie Cirkvi, pre ktorú je v spoločnosti často oveľa prísnejší meter než pre ktorékoľvek iné inštitúcie. Niektorí spomínali s nostalgiou na časy komunizmu, keď znášali útlak a represálie. Veriaci mali jasného spoločného nepriateľa. Dnes akoby nevedeli, čo iné by ich dokázalo spojiť. V dôsledku toho **sme akoby „normalizovali“ vnútri Cirkvi obranné postoje**, strach, úzkostlivosť a uzavretosť, ako bežný štýl, takže kráčame a vystupujeme v prevažne konfrontačnom „obrannom móde“ a ustráchanie. Bezradnosť neraz vyúsťuje do hľadania ideologického nepriateľa, ideologizácie niektorých aspektov kresťanskej viery, kultu či morálky, ktoré sa vytrhnú z kontextu celého kresťanského posolstva a stratia tak svoju prítťažlivosť, krásu a čerstvosť, a veriaci nezriedka podliehajú konšpiráciám, ktoré sú sekularizovanou formou poverčivosti.

6. Synodálne proroctvá

Pápež František naznačil, že cieľom synody je „dať vypučať snom, vzbudiť proroctvá a videnia, dať rozkvitnúť nádejiam, podnietiť dôveru, obviazať rany, previazať vzťahy, vzbudiť úsvit nádeje, učiť sa jeden od druhého, a vytvoriť pozitívne vnímanie, ktoré osvieti mysle, zahreje srdcia, navráti silu rukám“ (porov. *Prípravný dokument*, 32). V konzultačných podnetoch nachádzame mnohé vyjadrenia proroctiev, snov, nádejí, dôvery a túžby po uzdravení. Uvedme jedno z nich: „*Život sa jednoducho derie dopredu, prebúda sa, rodí, tvorí a len tak živé telo Cirkvi v plnosti prežíva a existuje. Každé spoločenstvo Cirkvi by malo vedieť dávať život ako matka svojmu dieťaťu, nebyť uzavreté, prinášať obeť a nemalo by zostať spokojné samo so sebou. Preto cítíme túžbu a povolanie k novému životu, aj za cenu, že to staré zanikne a odumrie. To staré, čo sme mali tak radi, ale sebecky, pretože sme si prisvojili stav, ktorý nám vyhovoval a nechceli sme ho meniť. To však je v rozpore so Svätým písmom: ‚Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium!‘ Prebúdajte k životu, dávajte život. A to robíme málo. Ale aspoň túžime po stále rodiacej sa Cirkvi.*“

II. Zbieranie plodov podľa desiatich okruhov

Viacerí účastníci konzultácií konštatovali ako znamenie doby veľkú osamelosť, uzavretosť, individualizmus, nevšímavosť, zahľadenosť do seba a výlučne na svoje aktuálne potreby. A tak aj Cirkev je vnímaná mnohými individualisticky ako inštitúcia, ktorá mi poskytuje služby a má uspokojovať moje aktuálne potreby. Synodalitu vidia ako účinnú odpoveď na tieto neblahé javy.

Ďalší prejav individualizmu je v samotných spoločenstvách/hnutiach/združeniach. Ich vznik sa dá vysvetliť potrebou osobnejšieho začlenenia a sprevádzania jednotlivcov, citlivosťou na ich potreby, lepšie zdieľanie a prepojenie s konkrétnym životom. Avšak ani

spoločenstvá nie sú uchránené pred individualistickými tendenciami, niekedy dokonca ich vznik môže motivovať paradoxne individualizmus. Individualizmus a zahľadenosť do seba sa prejavuje vtedy, keď tieto spoločenstvá – charakterizované osobitými prejavmi nábožnosti a spirituality i pestrosťou v názoroch, začnú vnímať samé seba ako výlučné, najlepšie, najpravovernejšie, vyvolené učiť všetkých ostatných a keď narúšajú jednotu. Aj to, ako sa do synodálnych procesov rôzne spoločenstvá zapojili, napovedá, ako sú na tom v schopnosti kráčať spolu s Cirkvou (porov. *Evangelii gaudium*, 130).

1. Spoločníci na ceste

Viacerí účastníci konzultácií vnímali Synodu ako „veľký projekt“ a prejavili radosť z toho, že sa cítia byť „súčasťou niečoho väčšieho“. Podporuje to aj iniciatíva prijatá v našej arcidiecéze, v ktorej sa už druhý rok v jednotlivé dni roka modlíme pri všetkých svätých omšiach za niektorú konkrétnu farnosť našej arcidiecézy, čo pri konzultáciách ocenili viacerí účastníci. Aj takáto jednoduchá iniciatíva môže veľmi silne podporiť vedomie spolupatričnosti k diecéze ako k niečomu väčšiemu.

Výraz, ktorý sa často opakuje v konzultáciách, je „bublina“, ktorý naznačuje zahľadenosť do seba v spoločenstvách, v sociálnych a názorových skupinách, ideologických táboroch a pod. V cirkevnom kráčaní kvôli tomu zostávajú mnohí na periférii. Ukázalo sa, že periférie sú všade tam, kde ide o nejakú formu vylúčenia z cirkevného spoločného kráčania, keď niekto zostane na okraji ako slepý Bartimej z Evanjelia. V prílohe (č. 3) uvádzame detailne tých, ktorí boli na konzultáciách označení ako tí, čo sa ocitli na periférii.

2. Počúvanie

Neoddeliteľné trojaké počúvanie Božieho slova, Ducha Svätého a Božieho ľudu je metóda, ktorá prepája vieru so životom, odhaľuje, ako sa Evanjelium má stať novým spôsobom svetlom pre život. Účastníci konzultácií veľakrát naznačovali potrebu vytvoriť viac priestoru pre vzájomné počúvanie, ktoré vzbudzuje blízkosť a dôveru. Konzultácie ponúkajú mnohé podnety ku kultivovaniu „kultúry počúvania“. Zdôrazňujú schopnosť počúvať srdcom, so skutočným záujmom o druhého. Príliš časté je okamžité hodnotenie druhého, netrepezlivosť, neschopnosť prijímať iný názor, kritiku, ďalej je prítomná urážlivosť a precitlivenosť, predsudky atď. Medzi základnými prekážkami počúvania bol uvádzaný strach. Bojíme sa „vložiť prst do rán“. Zaznela potreba dať väčší priestor ženám, ich schopnosti vidieť konkrétne, vtelene, výzva načúvať ich nazeraniu na život, na svet, na rozličné problémy. Ukazuje sa potreba priestoru pre vzájomné načúvanie medzi rozličnými spoločenstvami. Zazneli návrhy poskytovať „službu ucha“, ktorú najviac poskytujú kňazi, aj zo strany laikov, kde ľudia vedia, že keď majú problém, ťažkosť, môžu tam prísť a vedia, že ich niekto s láskou a dôverne vypočuje.

Zazneli výzvy, aby sme si darovali počúvanie. Zároveň však treba hľadať aj správnu mieru. Niektorí majú dojem, že počúvanie názorov ľudí v Cirkvi narúša poslušnosť Bohu v snahe zapáčiť sa ľuďom. V skutočnosti sa počúvanie ľudí a Boha nevyklučuje. Kto si myslí, že počúva len Boha a nepočúva pritom nikoho, napokon neraz končí v tom, že počúva len sám seba. Počúvanie pomáha prepojiť vieru a život, aby Evanjelium bolo novým spôsobom svetlom.

3. Vyjadrenie názoru

„Neboli sme zvyknutí hovoriť názor a zdieľať sa,“ zaznelo veľakrát. Mnohí účastníci vyjadrili dokonca prekvapenie a boli potešení, že sa ich niekto pýta na názor a že ich niekto počúva. Bol použitý výraz „mlčiaca väčšina“. Ako častá prekážka vyjadrenia názoru sa uvádza strach, obavy z vlastného zlyhania, odmietnutia, posudzovania. Neraz totiž okamžité zahriaknutie dokáže zablokovať ochotu vyjadriť svoj názor. Mladí vyjadrili veľký hlad po vyjadrení svojho názoru a majú pocit, že ich nikto nepočúva, ani vlastní rodičia. Zdá sa, že určitá ustráchanosť je aj našim kultúrnym prejavom, niektorí poukázali na skúsenosti

so socialistickou školou, keď sme sa už ako deti rýchlo naučili nevyčnievať. Bojíme sa vyjsť z komfortnej zóny, aby sme si nerobili problémy.

Niektorí majú ťažkosť vyjadriť názor pre nezdravý rešpekt pred kňazom, udržuju si odstup (neraz sa hľadá nejaká osoba blízka kňazovi, cez ktorú komunikujú svoje názory), niektorí majú dojem cenzúry alebo sa boja vylúčenia. Takéto správanie potom vytvára akúsi auru odstupu od kňazov, napriek túžbe priblížiť sa k nim a niekedy aj napriek túžbe kňazov priblížiť sa k ľuďom, akoby museli stále dokazovať, že sú normálni. Niektorí sa podliezajú kňazovi, čo prispieva k formovaniu jeho nadradenosti. Výsledkom je, že sa niektorí pri akomkoľvek kňazovi cítia nesvoji.

Veľmi silné boli svedectvá o tom, ako pomáha spoločné počúvanie Božieho slova, ktoré dokáže „odblokovať“ komunikáciu. Mnohí ocenili prítomnosť Božieho slova, počúvaním ktorého sa začínalo počúvanie sa navzájom. Sila Božieho slova, jeho rezonovanie v srdciach spôsobuje otvorenosť. Je to svetlo zhora, ktoré nám umožňuje prekonať neraz naoko neprekonateľné postoje, predsudky, odmietanie, odpor. Práve povzbudzujúce slová Evanjelia a dialogickosť synodálnych tém zabráňovali sklznúť do rezignácie. V synodálnom kráčaní je napokon v centre prítomnosť Ježiša, ktorý otvára Písma a prináša zmenu atmosféry.

4. Slávenie

Svätá omša je oslava. Žiaľ, často našu radosť pri liturgickom slávení nevieme prejavovať a sme skôr záдумčiví, neraz nevnímame ani ľudí okolo seba. Slávenie má byť zážitkom spoločného kráčania. Veriaci v kostole sa však málo aktívne zapájajú do slávenia liturgie, zväčša ani neodpovedajú alebo len potichu, nespievajú. Aj tu sa prejavuje individualizmus vo forme „intimizmu“ v modlitbe, ktorý stráca v modlitbe zmysel pre „my“ spoločnej modlitby, ako nás učí modlitba Otče náš. Taktiež zaznievala túžba po speváckych zboroch v kostoloch. Slávenia sú tak oživené, provokujú do spevu, je to prirodzené lákadlo pre deti, mládež aj dospelých. Viacerí sa vyjadrili, že majú radi ten-ktorý kostol kvôli „atmosfére“, ktorú neraz vytvára aj spoločný spev. Spoločné kráčanie pri slávení napomáhajú aj občasné dvojjazyčné omše v národnostne zmiešaných farnostiach.

Dôstojné a príťažlivé slávenie oslovuje. Niekoľkí uviedli aj napätia a konflikty kvôli tzv. „tradičným katolíkom“. Úcta k liturgickej minulosti má napomáhať posvätnosť slávenia riadnej formy liturgie, a nie ju spochybňovať alebo do nej vnášať prvky z minulosti, ktoré už nie sú jej súčasťou. Aj tu sa objavilo nebezpečenstvo ideologizácie, v tomto prípade liturgie a tradície. Inšpirujúcim bolo tvrdenie, ktoré zaznelo v prostredí takýchto konfliktov: „Receptom ako nájsť riešenie tejto krízy, je zamerať sa na celistvý rozvoj človeka.“ Účastníci veľmi oceňovali, keď je eucharistické slávenie esteticky, liturgicky kvalitne pripravené. Vyzvali k lepšej organizácii a formácii služby lektorov. Nechýbala kritika v opačnom garde. Deti a mládež sa vyjadrili, že na svätej omši sa veľakrát nudia. Účastníci zdôraznili potrebu liturgickej katechézy. Zaznela kritika spevov JKS, ktoré sú „molové“, čo pôsobí depresívne, neradostne. Objavila sa požiadavka aktualizácie JKS, aj po textovej stránke. Zaznela potreba obohatiť liturgiu aj vhodným výberom a tvorbou nových piesní, a novými modernejšími formami. Účastníci ocenili detské a mládežnícke omše. Dialogické kázne pre deti či mládež sú často zrozumiteľnejšie aj pre starších, „skôr im dôjdu súvislosti“. Pozoruhodné bolo pozorovanie, že deti prirodzene spájajú liturgický/náboženský život s bežnými aktivitami, neoddeľujú „nábožné“ od „svetského“. Preto sú omše s účasťou detí často prínosom aj pre dospelých.

5. Spoluzodpovednosť za misiu

Opakovane zaznelo, že naše hlásanie sa príliš obmedzuje na konfrontáciu s omylmi, na apológiu (obhajobu), obranu, a treba viac odovzdávať radosť z viery v jej celistvosti, svedectvo o jej prežívaní, kerygmu. V konzultáciách zaznievalo, že naša misia sa neraz

predstavuje len ako neúprosný boj proti ideológiám a obranu čistoty morálky. V hlásaní by sa malo oveľa viac pozornosti venovať Božiemu milosrdenstvu a jeho aktuálnosti v súvislosti s veľkou ľudskou hriechnosťou a krehkosťou súčasného človeka. Medzi účastníkmi zaznievalo silnejšie vedomie spoluzodpovednosti za hlavné poslanie Cirkvi, za evanjelizáciu, ktorá nesmie byť ponechaná len na kňazov. Hlavnou prekážkou je obava zo zlyhania, neschopnosti. Pritom práve rozhovory s neveriacimi a pochybujúcimi nás vedú k prehĺbeniu, hľadaniu, formácii, vzdelávaniu, rastu. Rodičia stále viac vnímajú, že v svedectve o viere svojim deťom nesmú zostať sami, že potrebujú pomoc cirkevného spoločenstva.

Veľmi dôležitým je podnet, že sa nesmieme sústrediť len na zapojenie laikov do cirkevného života (do animátorstva, katechézy, do dobrovoľníctva), ale ich sprevádzať aj v ich profesionálnom živote, v sociálnej a politickej oblasti, vo vedeckom výskume a vyučovaní, v oblasti sociálnej spravodlivosti, ochrany ľudských práv či starostlivosti o spoločný dom, aby mohli žiť svoju vlastnú misiu vo svete. Zazneli výzvy k väčšej solidarite silnejších a bohatších spoločenstiev pre misijné a apoštolské diela v treťom svete, v chudobnejších farnostiach a regiónoch, v rómskych komunitách, vytvoriť partnerstvá medzi farnosťami atď.

6. Dialóg v Cirkvi a v spoločnosti

Zo spomínanej ustráchanosti vyplýva aj určitá strnulosť v komunikácii a neochota vyjadrovať sa k citlivým a kontroverzným témam (aj zo strany kňazov a biskupov). Účastníci upozornili na tendencie „zametania pod koberec“, hrania „mŕtveho chrobáka“, snaha za každú cenu chrániť našu vonkajšiu reputáciu, čo vidno aj na neochote priznať otvorene zlyhania (napr. aj sexuálne škandály). Na obranu sa uvádza, že ich vysvetlenia sú často zneužitú, vytrhnuté z kontextu a použité proti nim ako voda na mlyn, takže vysvetľovanie nemá konca kraja. Je však potrebné rozlišovať, kedy je partner dialógu poctivý, a potom trpezlivo a poctivo vysvetľovať kroky a neľahké rozhodnutia zodpovedných, lebo mlčanie dáva príležitosť vytvárať virtuálnu pokrivenú realitu. Silné bolo vyjadrenie: „Ak si nevyčistíme vlastný dvor, zasypú nás naše vlastné odpadky, akokoľvek pekne vyzerá naša fasáda.“

V diskusii o dialógu vnútri Cirkvi viacerí účastníci volali po hľadaní možností „spätnej väzby“ pre kňazov a biskupov (napríklad možnosť vhodiť podnet, otázku, ťažkosť, reakciu do schránky na to určenej a pod.). Ďalšou možnosťou je vytvoriť priestory, fóra, kde by sa dalo diskutovať o organizovaní pastoračného života vo farnosti, kde by sa vypočuli rozličné mienky i reálne možnosti, ťažkosti, prekážky. Kňazi poznamenali, že mnohí veriaci využívajú aj elektronickú poštu, telefón, či SMS. Pri konzultáciách často zaznievala túžba a hlad po živom, osobnejšom a bezprostrednejšom kontakte s kňazmi a biskupmi, ako aj medzi biskupom a jeho kňazmi. Kňaz či biskup obklopený zástupom veriacich v neformálnom kontakte je vždy mocným signálom budujúcim dôveru pre synodálnejšiu Cirkev.

V dialógu so svetom v konzultáciách zaznel aj problém vnímania Cirkvi cez prizmu politických a ideologických bojov, problém vnímania Cirkvi prostredníctvom politických kategórií, či používanie náboženstva ako prostriedku na politický boj o moc. Mnohí stotožňujú Cirkev s konkrétnymi politikmi či politickými stranami a svoje postoje voči nim prenášajú na celú Cirkev. Politický boj je neraz prostredím ideologizácie kresťanského poslania, čo v konečnom dôsledku narúša príspevok cirkevného spoločenstva pre dialóg a sociálny zmier.

Účastníci ocenili prínos vzdelaných kňazov i laikov, ktorí sú ochotní primerane sprístupňovať ľudu duchovné, intelektuálne a kultúrne bohatstvo Cirkvi a odpovedať kompetentne na rozličné námietky proti viere či Cirkvi. Je tendencia vyjadrovať názor iba v spoločenstve podobne zmýšľajúcich a strach viesť dialóg s inak zmýšľajúcimi. Vo vzťahu k sekulárnej spoločnosti majú veriaci pocit, že spoločenská diskusia je voči nim vedená útočným štýlom, formou „žalobca a obvinený“, kedy je potrebné, aby sa katolík najskôr zbavil viny. Ako vzor dialógu so spoločnosťou uviedli účastníci svätého Pavla v Areopágu. Veľmi

inšpirujúce je svedectvo seniorov: „Pri oslovovaní sekulárneho sveta často pôsobíme ako tí, ktorí už všetko vedia, poznajú a vlastnia pravdu vo svojich rukách. Treba načúvať, hľadať s hľadajúcimi, pochybovať s pochybujúcimi. Svedčiť o viere, ale spôsobom láskavým, chápacím a plným porozumenia. Dôležité je osobné oslovenie, vlastné svedectvo, ktoré povzbudí, aby si hľadajúci kládli otázky, aby rozmýšľali a hľadali.“

Jeden neveriaci účastník synodálnej konzultácie položil jednoduchú otázku: „Nechceli by ste, aby bola Cirkev sekulárnej spoločnosti sympatickejšia?“ V prílohe (č. 4) uvádzame dva dôležité a inšpiratívne podnety pre sympatickejšiu tvár Cirkvi v spoločnosti.

7. Ekumenizmus

Bola vyjadrená bolesť a smútok z nejednoty kresťanov aj vnútri katolíckej Cirkvi. Chýba nám jednota medzi rôznymi spoločenstvami a spiritualitami. Absentuje dialóg medzi nimi a vznikajú unáhlené odsúdenia. Častokrát nevidíme v blížnych Krista, ale len ľudí, ktorých škatuľkujeme a nepočúvame. V objavení postojov, ktoré tvoria nejednotu, sa môže zrodiť aj túžba priblížiť sa k „oddeleným bratom“. Rada pre ekumenizmus poskytla cenný príspevok s viacerými podnetmi, aj veľmi konkrétnymi, týkajúcimi sa ekumenického prekladu Biblie, zjednotenia modlitby Otčenáš, Vyznania viery či Spevníka, ktorý by sa mohol používať pri ekumenických modlitbách. V konzultáciách sa zdôrazňujú osobné ekumenické vzťahy. Je potrebné sa učiť priateľstvu napriek rozdielnym jasným stanoviskám. Ekumenická citlivosť by sa mala pestovať vo všetkých kresťanoch, nie iba v niektorých.

Konzultácie zdôrazňovali najmä nedostatok vzájomného poznania, kvôli čomu neraz pretrvávajú mnohé predsudky. Zdôraznili aj potrebu intenzívnejšej formácie v ekumenickej oblasti na všetkých úrovniach Cirkvi. Ako stále platný vzor ekumenického kráčania sú uvedení bratia zo spoločenstva v Taizé. Tiež boli spomenuté veľmi prospešné aktivity na Slovensku, v ktorých cítiť vanutie Ducha Svätého, či už je to stretávanie sa našich biskupov s inými predstaviteľmi a vyjadrenia spoločných stanovísk k niektorým témam, akademické aktivity, spoločné publikácie, spoločné púte a pod. Veriaci uvádzali určité obavy, že spáchajú hriech, keď sa priblížia ľuďom s inou vierou, keď vstúpia do ich kostola a pod. Vyjadrili, že je potrebné nechcieť vidieť jednostranne len to, čo nás spája, ani len to, čo nás rozdeľuje. Najväčšou výzvou pre mnohých katolíkov je uznať, že Duch Svätý pôsobí aj v iných cirkevných spoločenstvách a že ich nemožno jednoducho považovať za heretikov, ale bratov vo viere. Na druhej strane ekumenické kráčanie sťažuje to, že identita niektorých cirkví je budovaná na vymedzení sa voči katolíckej Cirkvi. Niektorí vyjadrili, že paradoxne najväčšiu náročnosť priblíženia zakúsili vo vzťahu k pravoslávny, ktorí sú nám vo viere najbližší.

8. Autorita a spoluúčasť

Počas konzultácií sa ukázalo rastúce vedomie, že prichádzajú časy, kedy laici budú musieť mať vážnu spoluúčasť na živote našej Cirkvi. Počas konzultácií zazneli dobré príklady spoluúčasti, ktorá už na mnohých miestach funguje: rozmanité služby pre dobro spoločenstva, animátorstvo, rozličné rady. Často však „niektorí robia všetko“. A opäť vidno určitú ustráchanosť, pasivitu väčšiny, nedostatok odvahy „preberať iniciatívu“. V niektorých prípadoch sa pasivita zdôvodňuje skúsenosťou odmietnutia, nepochopenia zo strany autorít. Angažovanosť na druhej strane zostáva veľmi často len na úrovni rád, „čo by sa malo/mohlo robiť“. Cirkev niektorí berú ako inštitúciu s neobmedzenými možnosťami. Niet spoluúčasti bez zaväzujúcej spoluzodpovednosti. Neraz chýba ochota k trvalej službe, ktorá vyžaduje obeť. Účastníci poznamenali, že pozývanie k spoluúčasti funguje lepšie, ak pozývaný v Cirkvi už našiel nejaké obohatenie. Potom je viac ochotný sám niečím prispieť.

Ukazuje sa potreba posilniť formáciu kňazov aj v podporovaní spoluúčasti. Pastier má úlohu podnecovať, zapájať, usmerňovať, napomáhať spoluúčasť členov svätého Božieho ľudu na živote Cirkvi. Na rozmer dobrého, trpezlivého a múdreho pastiera, ktorý vedie ľud,

usmerňuje ho, koordinuje, je pred ním, aby ho viedol, uprostred neho, aby mu rozumel, a za ním, aby podnecoval zaostávajúcich (*munus regendi*), sa neraz vo formácii i v praxi kladie slabší dôraz ako na rozmer hlásania a posväcovania (*munus docendi et sanctificandi*). Je úlohou múdreho pastiera pomáhať prekonávať rozdelenia. Veľkí pastieri Božieho ľudu v minulosti identifikovali stále aktuálny koreň nejednoty, ktorým je pýcha a najmä márna sláva (*vanagloria, kenodoxia*) s jej siedmimi dcérami: „neposlušnosť, vystatovačnosť, pretváarka, hádavosť, tvrdohlavosť, sváry, upozorňovanie na seba“ (porov. Gregor Veľký, *Moralia*, XXXI, STh II-II, q. 132, a. 5). Tu sa odhaľuje dôležitosť druhého kritéria pápeža Františka: „Jednota prevláda nad konfliktom“ (porov. *Evangelii gaudium*, 226nasl.). Účastníci povzbudzovali k odvahe zakročiť proti tým, ktorí zasievajú nejednotu, a naopak, rozlišovať, kedy rozličnosť názorov neznamená nejednotu podľa známeho výroku „v nevyhnutnom jednota, v pochybnom sloboda a vo všetkom láska“ (*in necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnia caritas*).

Keďže kňazi sú štatutárnymi zástupcami farností, nesú zodpovednosť aj za veci, na ktoré nemajú odbornú spôsobilosť (napríklad v ekonomickej, technickej, či umeleckej oblasti, atď.). V prílohe (č. 5) uvádzame niekoľko podnetov účastníkov, ktoré by mohli pomôcť k väčšej spoluúčasti veriacich. Neraz spoluúčasť troskotá na našich nenaplnených ideáloch a znechuteniach, pričom nerobíme ani to, čo by sa robiť dalo. Tu treba objasňovať ďalšie z kritérií pápeža Františka: „Realita je viac ako myšlienka“ (*Evangelii gaudium*, 231nasl.). Niektorí sledujú Boží ľud akoby z balkóna, a realita im uniká v neplodných diskusiách, lamentovaní, bez spoluúčasti, bez spoluzodpovednosti.

9. Rozlišovanie a rozhodovanie

Pre mnohých kresťanov, ba aj kňazov je nové a prekvapivé hovoriť o hľadaní a rozlišovaní Božej vôle v osobnom i komunitnom živote. Vo svete, kde sa presadzuje najmä vlastná sebarealizácia, je potrebné obnoviť vedomie, že k osobnému naplneniu môžem prísť jedine vtedy, keď sa dám k dispozícii Bohu. Webinár o rozlišovaní veľmi zarezoňoval a účastníci prejavili vôľu o tom hovoriť viac a hlbšie. V súvislosti s rozlišovaním zapôsobila na účastníkov aj modlitba svätého Izidora. Kritériá rozlišovania sú mnohým neznáme. Pri rozhodovaní príliš často hľadáme naplnenie vlastných ideí a nápadov, ktorým dávame „Božiu schvaľovaciu pečiatku“. Účastníci poznamenali, že nestačí iba „povedať svoje“ a pred odpoveďou zutekať. Zaznelo aj dôležité konštatovanie: *Každý by mal byť vypočutý, ale nie každému musí byť vyhovené.*

Podľa kritéria „realita je nad myšlienkou“ treba pri konkrétnych rozhodnutiach vychádzať z reálnych duchovných, personálnych, osobnostných, materiálnych možností konkrétneho spoločenstva. Miestne spoločenstvá vidia ako prvý krok vytvorenie pracovných skupín so špecifickým zameraním na aspekty života a pôsobenia farnosti (ekonomická rada, pastoračná rada s rôznymi podskupinami zameranými na deti, na mládež, na seniorov, na rodiny; charitatívna činnosť; hospodárska správa kostola, farskej budovy a okolia; atď.). Kňazi neraz prepadajú individualizmu v rozhodovaní. Niektorí sa správajú, akoby im farnosť „patrila“, pričom nesprávne vykladajú kánonický výraz *possessio* (kán. 527 CIC). Je potrebné prehodnocovať aj pojem „posvätnej moci“ (*potestas sacra*), ktorá sa nesprávne vykladá svetským spôsobom a bolo by ju správnejšie prekladať slovom „autorita“ pre dobro spoločenstva. Inokedy svoje rozhodnutia komunikujú bez zdôvodnenia, čo je vnímané ako určitá nadradenosť. Z konkrétnych podnetov zaznela požiadavka na biskupa, aby hľadel na konkrétnu pastoračnú situáciu farnosti pri prekladaní kňaza. V rozlišovaní a rozhodovaní však neradno podľaňnúť rozmarom jednotlivcov. Ukazuje sa tu dôležitosť ďalšieho kritéria pápeža Františka, že totiž „celok je viac než jedna časť“ (*Evangelii gaudium*, 234nasl.). Účastníci zdôraznili, aby sme sa pri rozhodovaní nechceli zapáčiť všetkým a zdôraznili, aby pri rozhodovaní nezohrávali hlavnú úlohu peniaze. Je potrebná odvaha vydať sa novými cestami a zbaviť sa pohodlného kritéria: „vždy sa to tak robilo“.

10. Formovanie k synodalite

Doteraz formovanie k synodalite bolo zväčša nedostatočné, ba žiadne. Pre mnohých bola skúsenosť účasti na diecéznej fáze Synody, formačné webináre, organizácia a priebeh konzultácií, miestne tímy, rozhovory, prvou formáciou v synodalite. Urobili sme prvý krok zorganizovaním synodálnych rekolekcií. V synodálnej formácii kňazov môžeme pokračovať vložením synodálnych podnetov do konkrétnych tém permanentnej formácie kňazov. Tentokrát chýbalo, až na malé výnimky, zapojenie bohoslovcov do účasti na synodálnych procesoch. Treba hľadať konkrétne spôsoby, ako vložiť formáciu k synodalite do formačného procesu bohoslovcov a seminaristov, najmä v pastorálnej teológii, aj konkrétnou skúsenosťou, cvičení sa v počúvaní, vo vyslovení názoru, čo je potrebné vnieť do atmosféry života v seminári.

Účastníci vyslovili však aj potrebu „permanentnej formácie laikov“. Spiritualita „spoločného kráčania“ sa má stať výchovným princípom pre formovanie ľudskej osoby a kresťana, rodín a spoločností na všetkých úrovniach života Cirkvi. Formovanie k synodalite predpokladá **ochotu k obráteniu** od všetkých zúčastnených: od biskupov a kňazov i od jednotlivých veriacich členov Božieho ľudu na rôznych úrovniach života Cirkvi.

Záver: ďalšie kroky

Táto syntéza je príspevkom pre celoslovenskú syntézu a pre Synodu biskupov. Ukazuje sa potreba ďalšieho širšieho, artikulovanejšieho a konkrétnejšieho rozlišovania toho, k čomu konkrétne sme pozvaní Duchom Svätým v našej miestnej cirkvi. Podobné rozlišovania sú pozvané robiť aj miestne spoločenstvá v našej diecéze. Konzultácie sú hodné dlhodobej pozornosti. Mohli sme „ochutnať“ cestu synodality a uvedomiť si, že sa jej treba učiť a zároveň, že je to proces, štýl, metóda, ktorej sa oplatí učiť. Takmer všetky spoločenstvá a farnosti vyjadrili presvedčenie potreby synodality a prejavili vôľu a potrebu pokračovať.

Preto navrhujeme, aby pokračovala práca arcidiecézneho synodálneho tímu, ktorý treba aktualizovať, rozšíriť, posilniť a urobiť z neho trvalý orgán života arcidiecézy, aby synodálny proces neskončil syntézou, ale sa vrátil naspäť do Božieho ľudu, miestnych spoločenstiev, štruktúr diecézy a mohol prinášať ovocie. Neskôr by mohol pracovať aj počas ďalších Synod biskupov ako diecézny synodálny orgán uľahčujúci prípravu diecézy na Synodu biskupov.

Synodálny tím by mohol pokračovať v práci s miestnymi koordinátormi, moderátormi, kňazmi, účastníkmi konzultácií na spôsob webinárov či osobných stretnutí; povzbudiť ich, aby si vypracovali konkrétne kroky, ktoré môžu urobiť vo svojom miestnom spoločenstve pre spustenie dobrých a dlhodobo udržateľných procesov. Mohli by sa prebrať výsledky a syntéza konzultačnej fázy a vypracovať širšie podnety pre diecézu. Následne pokračovať v uvažovaní v kontinentálnej fáze Synody a svetovej Synody biskupov a reflektovať spolu prípadnú postsynodálnu exhortáciu pápeža Františka. V súčinnosti s miestnym biskupom konkretizovať kroky, ktoré je možné urobiť na povzbudenie synodality v arcidiecéze. Z tejto práce by mohli vziať pomôcky s konkrétnymi návrhmi a podnetmi na povzbudenie ďalšieho oživovania synodality na úrovni miestnych spoločenstiev, ktoré by mohli vzbudiť synodálnejšie kráčanie aj vo farnostiach, ktoré sa pre rozličné prekážky a ťažkosti doteraz nezapojili.

Účastníci a arcidiecézny synodálny tím predkladajú konkrétne návrhy: založiť a uchovávať archív všetkých podnetov zo synodálnych konzultácií a syntéz; vypracovať odporúčania pre synodálnejšie riadenie farností a štatút farskej pastoračnej rady; pripraviť štatút arcidiecéznej pastoračnej rady a urobiť kroky, ktoré pripraví pôdu pre jej založenie; predložiť synodálnu syntézu zboru konzultorov a presbyterskej rade arcidiecézy, príp. na základe konzultácií vypracovať aj konkrétnejšie a adresnejšie podnety pre ostatné rady, úrady a komisie arcidiecézy; pripravovať postupne podklady a podnety pre arcidiecézu a vytvoriť podmienky, aby biskup mohol zvolať aj Diecéznu synodu podľa práva (kán. 460nasl. CIC).

BRATISLAVSKÁ ARCIDIECÉZA

PRÍLOHA

Niektoré ďalšie často používané slová:

rodina, rodičia (447), deti (403), mládež (338), laici (265), seniori (110), manželia (22)
viera (409), omša (383), Eucharistia (28), modlitba (278), kostol (266), duchovný (život) (236),
sláviť/slávenie (184), Ježiš (141), sviatosti (92), Božie slovo (35)
potreby (384) , pomoc (245), služba (220)
účasť/spoluúčasť (353), zapojiť (58), vzájomnosť (191), členstvo (165), skupiny (161),
dialóg (346), cesta (331), kráčanie (200), proces (186), rozhovor (73), diskusia (79)
aktivity (321), komunikácia (320), záujem (91)
skúsenosť (190), pocit/cítíme (249), otvorenosť (147), túžba/túžime (122), vd'ačnosť (106),
radosť (98), strach (48), tvoriť/tvorivosť (71)
čas (232), priestor (210)
vyjadriť sa (231), názor (437), otázky (165), rady (161)
problém (217), ťažkosť (100)
dobro (203)
svet (178)
misia (146), poslanie (23)
strany (politické) (143)
rozlišovanie (127), spolu/zodpovednosť (125), formácia (115)
pokračovať (49)

3. Skupiny ľudí na periférii:

Účastníci konzultácií naznačili niekoľko okruhov ľudí, ktorí zostávajú na okraji, na periférii (ako slepý Bartimej) a potrebujú pomoc spoločenstva, aby boli začlenení do spoločného kráčania):

- **Deti**, ktorým ich rodičia neumožňujú „prísť k Ježišovi“ (iba ak tak na prvé sväté prijímanie). Mnohé deti neveriacich rodičov prejavia záujem o kresťanský život, o sviatosti, keď si ich niekto v Cirkvi všimne, zavolá ich do nejakej aktivity a podobne. Ukazuje sa potreba venovať sa deťom po prvom svätom prijímaní.
- **Mladí**, ktorí sa už často necítia byť súčasťou Cirkvi, cítia sa v nej cudzo, neprijatí a nevypočutí. Pred dosiahnutím dospelosti prebieha ťažký zápas o dušu mladého človeka. Hľadajú autentickú vieru, pre ktorú by sa rozhodli. Ich slová zneli neraz ako výčitka Ducha Svätého, ako málo sa o nich staráme a zaujímame sa o nich. Našu obmedzenosť v náboženskej ponuke vyjadruje tento výrok jedného dievčaťa, ktorý zaznel na predsynodálnom zhromaždení: „Ja si nemyslím, že náš Boh je taký ohraničený, ako Ho ohraničuje Cirkev.“ Toto trochu provokatívne vyjadrenie poukazuje na to, ako veľmi redukuje opravdivú radosť, povzbudenie, životaschopnosť a harmonickú celistvosť Evanjelia. Mladí nás usvedčujú, že aj z náboženstva mnohí robia ideológiu. Ideológia má v sebe chybné presvedčenie, že jeden uhol pohľadu, z ktorého sa pozerá na realitu, dokáže poňať všetky aspekty reality. Ideológii chýba pokora a úžas pred tajomstvom vlastného náboženstva. Nechajme sa vyrušiť mladými!
- **Muži**, ktorí narážajú hlavne na ženskú nábožnosť, s ktorou sa nevedia identifikovať a chýba im priliehavá ponuka spirituality. Niektoré ponuky ako iniciatíva Exodus naznačuje smer, kde by sme mali hľadať.
- **Mladí dospelí single**, ktorí zostávajú osamelí, nepotrební, ich stretká sa často premenia na rodinné, a oni trpia tým, že nie sú nikam začlenení.

- **Osoby zranené** vo vzťahoch, sklamané životom, neraz sa považujú za nehodných. Potrebujú povzbudenie, ktoré im pomôže integrovať aj vlastné zlyhanie či zlyhanie druhých na ceste k Bohu.
- **Rozvedení**, ktorí nemôžu pristupovať k sviatostiam: nechápu, prečo je rozvod „najväčší hriech na svete“; **mladé neplodné páry**; neúplné rodiny. Cítia sa na okraji cesty pre nedostatočnú citlivosť pri predstavovaní „ideálu kresťanskej rodiny“. Traumu z takejto necitlivosti môžu prežívať aj ich deti. **Ľudia inak sexuálne citiaci**, ktorých neraz automaticky mnohí stotožňujú s ideológiami. Potrebujú byť vypočutí, sprevádzaní, potrebujú priateľstvo, prijatie, uznanie, signál, že sú Bohom milovaní. Veľkú citlivosť voči nim prejavili najmä mladí, ktorí odhaľujú, že katolíci sú vnímaní ako „tí, čo nenávidia homosexuálov“. Je veľkou výzvou pripravovať a vzdelávať kňazov a iných pastoračných pracovníkov k správne a citlivému prístupu k nim, keďže sú to práve oni, ktorým sa so svojimi ťažkosťami najčastejšie zveria. Treba podporovať už jestvujúce iniciatívy práce v tejto oblasti, ktoré v konzultáciách aj poskytli cenné podnety. Treba sa nám zamýšľať nad rovnováhou medzi vernosťou objektívnemu morálnemu učeniu a osobným prístupom prijatia a priateľského sprevádzania tých, ktorí čelia ťažkostiam, alebo sú poznačení krehkosťou či hriechom alebo jeho dôsledkami, aby ich dokázali integrovať na ceste k svätosti.
- **Seniori** túžia po priestore medzigeneračného stretávania, majú veľa čo odovzdávať a byť prospešní. Osobitú skupinu tvoria starí ľudia pripútaní na lôžko alebo v domovoch sociálnych služieb. Drahocenná je v tomto najmä služba dobrovoľníkov, ktorá dokáže účinne duchovne sprevádzať týchto ľudí a neraz „pripravuje pôdu“ pre návštevu kňaza a prijatie sviatostí.
- **Prišťahovalci** v dedinách a mestách, ktorých sa treba naučiť vidieť ako obohatenie, a nie hrozbu pre jestvujúce spoločenstvo.
- **Národnostné menšiny**, ktoré sa neraz pre rastúcu slovenskú majoritu stávajú príťažou, alebo naopak slovenské minority či majority, ktoré sa cítia byť v niektorých prevažne maďarských farnostiach zanedbávané. Účastníci konzultácií ocenili spoločné viacjazyčné aktivity, bohoslužby, slávnosti, neformálne stretnutia aspoň niekoľkokrát v roku, kedy je možné sa navzájom spoznať, prekonávať predsudky, vytvárať priateľské vzťahy.
- **Ľudia s psychickými problémami** (psychologického či psychiatrického charakteru), ktorých je stále viac a ku ktorým treba pristupovať so všetkou vážnosťou. Väčšinou sa im ponúka vyriešiť všetko duchovne, modlitbou, sviatosťami, pričom neraz potrebujú aj odbornú pomoc. Zdravý duchovný život neraz skutočne veľmi pomáha, ale je potrebné včas rozpoznať, kedy tieto osoby potrebujú odbornú pomoc. Ukazuje sa potreba lepšieho zorientovania kňazov v tejto problematike, aby vedeli rozlíšiť, kedy je potrebná spolupráca s odborníkmi z oblasti psychológie a psychiatrie.
- **Ľudia s predsudkami voči Cirkvi a reálnymi zraneniami spôsobenými v Cirkvi**, ktorí potrebujú v atmosfére prijatia a bezpečia vypovedať svoje zranenia, hľadať cestu k uzdraveniu a byť na nej sprevádzaní. Niektorí naznačili, že v týchto prípadoch počúvanie znamená bolesť, ktorú treba prijať a strpieť a nechcieť hneď dať odpovede.
- **Kňazi a veriaci, ktorí sa dostali do područia ideológií a konšpirácií**, ktorí sa dostávajú na okraj a nekráčajú s Cirkvou. Treba hľadať porozumenie ich stavu a príčin, pre ktoré sa doň dostali. Zároveň hľadať cesty k nim.
- **Pretŕažení a osamelí kňazi** (s problémami vyhorenia, trpiacich na depresie, závislosti) **kňazi, ktorí kňazstvo opustili**. Veľakrát zazneli výzvy, aby dostávali adekvátnu psychologickú podporu, i podporu a prijatie od svojich veriacich: „nechceme kňazov nechať samých, chceme mať šťastných kňazov“, zaznievalo. Celkovo sa ukazuje, že treba *uzdraviť vzťah veriacich ku kňazom v správnej rovnováhe*, nakoľko neraz majú veriaci na nich prehnane nároky, prehnajú nezdravú úctu, akoby boli nadľuďmi, čo neraz vedie

k veľkým sklamaniam. Treba sa rovnako vyvarovať extrémom klerikalizmu i antiklerikalizmu.

- **Tí, ktorí hľadajú spôsob, ako sa zapojiť do spoločenstiev**, ktoré sú neraz vnímané ako uzavreté, elitárske, príliš dokonalé¹. Je potrebné aktívne formovať členov spoločenstiev k proaktívnemu správaniu podporujúcemu prijatie, začlenenie, otvorenosť. Viacerí účastníci navrhli službu privítania pri vchode do kostola a ocenili aj prítomnosť kňaza či biskupa medzi veriacimi vonku pred kostolom.
- **Vlažnejší návštevníci bohoslužieb**, ktorí nepristupujú k sviatostiam. Mnohí z nich prežívajú obavy z návštevy kňaza, prípadne zo sviatosti zmierenia a nevedia sa k tomu odhodlať. Neformálne a spontánne stretnutie s kňazom môže pomôcť prekonať ostych.
- **Mnohí ľudia, ktorí sa v kostole cítia nesvoji**. Nevedia sa v kostole správať, nepoznajú liturgické gestá. Myslia si, že tam nepatria. Prítomnosť majú duchovný hlad a záujem. Skúmavé pohľady veriacich ich skôr odrádzajú. Pre týchto ľudí je často dôležité príťažlivé a esteticky upravené prostredie v areáli kostola a miesto na modlitbu mimo kostola (kríž, Lurdska jaskyňa, Betlehem), kde sa radi zastavia a trávajú čas, hoci sa ostýchajú vojsť do kostola alebo prísť na sv. omšu. Stretnutia s týmito ľuďmi môžu byť príležitosťou prejaviť o nich záujem.
- **Umelci**. Súčasné umenie a Cirkev sa navzájom čím ďalej, tým viac od seba vzdalujú. Stretnutia umelcov volali po dialógu, kde by umelci dostali teologické obohatenie a oni mohli poskytnúť svoju tvorivosť a jazyk a formy umeleckého vyjadrenia. Potrebujú jasný signál, že sú pre Cirkev dôležití.

4. Podnety pre prekonanie strnulosti v dialógu v Cirkvi a v spoločnosti

Počas konzultácií sa viackrát objavila potreba kvalitnej a profesionálnej cirkevnej práce s verejnosťou, ktorá by mohla pomôcť liečiť strnulosť a ustráchanosť v komunikácii kvôli strachu o pekný obraz Cirkvi. Mnohí účastníci konzultácií pracujúci v tejto oblasti navrhujú aj prípadnú spoluprácu s profesionálnymi agentúrami v tejto oblasti (*Public relations*) v snahe vytvárať „sympatickejšiu tvár Cirkvi“. Tak by sa v Cirkvi mohli postupne vychovávať na rozličných úrovniach kvalitné tímy kňazov i laikov, ktorí by promptnejšie, kompetentnejšie a príťažlivejšie dokázali evanjeliovo „dávať na svietnik“ bohatstvo dobra prítomného v Cirkvi.

Umelci predložili mnohé cenné podnety, z ktorých vyberáme v cirkevnom prostredí málo docenený prínos umenia pre prekonanie strnulosti – **hravosť**. Hravosť nepripisujeme iba deťom, ale je súčasťou tvorivosti a činnosťou pravej múdrosti: „... a hrala som sa pred ním v každý čas; ...moja rozkoš (je byť) medzi synmi ľudskými.“ (*Prísľ 8, 30-31*). Hravosť prináša humor, schopnosť nadhľadu a ľahkosť vtípu, nebrať všetko príliš vážne, neuzatvárať sa do nemenných definícií, je aj prirodzenou prevenciou voči vyhoreniu či duchovnej starobe. Hravosť sa nenechá znechutiť, dokáže experimentovať a nanovo začínať.

5. Niekoľko podnetov pre lepšiu spoluúčasť veriacich na živote Cirkvi:

Zlepšiť informovanosť o potrebných službách a zodpovednosti, do ktorých by sa veriaci mohli zapojiť; systémovo viesť ľudí k angažovanosti a iniciatívnosti; aj už zaangažovaní by mali pozývať k spolupráci a zapájať ďalších a vyhýbať sa tak elitárstvu vyvolených okolo

---

¹ Vzácnymi sú poznámky svätého kardinála Newmana, ako sa správať k tým, čo „sú vonku“: „Treba brať do úvahy, že akékoľvek spoločenstvo [...] sa veľmi pravdepodobne stane predmetom žiarlivosti a podozrievania zo strany seberovných, ktorí k nim nepatria. Pretože už len preto, že sú spoločenstvom, sa zdajú byť exkluzívnou skupinou s privilégiami s tým spojenými. [...] Je tu veľké nebezpečenstvo, [...] že totiž prepadne istému druhu nadradenosti, uštipačnosti, kritickosti a podobne. [...] Vaším poslaním je [...] spájať dobrých ľudí, ktorých zvrátené okolnosti alebo možno nepriateľ drží navzájom rozdelených.“ (*Oratorian paper*, č. 7, 17. júna 1848).

kňaza či rodinkárstvu v službe, aby sme klerikalizmus kňazov nenahradili klerikalizmom laikov; popri dobrovoľníctve, ktoré zostáva najväčšou laickou silou našej Cirkvi uvažovať o profesionalizácii niektorých služieb pre Cirkev vo forme platených zamestnancov, podporiť aj službu trvalých diakonov a pod., ktorí by sa mohli vložiť intenzívnejšie do niektorých oblastí, v ktorých ich veľmi treba; zaznel aj podnet pre hľadanie nových ciest integrácie do služby Cirkvi tých kňazov, ktorí odišli zo služby kvôli porušeniu celibátu; zazneli aj podnety na prehodnotenie väčšej spoluúčasti, kontrole a spoluzodpovednosti laikov za spravovanie cirkevných financií.

6. Poznámky k výberu koordinátora, tímu a spracovaniu údajov

Diecézna fáza Synody 2021-2023 sa pre nás začala návštevou pápeža Františka na Slovensku. Bol to ten najlepší možný začiatok, ale zároveň to predstavovalo výzvu. Návšteva napomohla, aby mnohí zareagovali na pápežovo pozvanie do synodálnych procesov. Organizačne to však znamenalo časový sklz a personálne výzvy. Synodálne procesy boli určitou novinkou. Nemali sme skúsenosti. Voľba samotného diecézneho koordinátora resp. tímu znamenala veľkú výzvu pre nášho diecézneho biskupa, ktorý osobne a s úprimným záujmom sledoval a napomáhal celý proces. Menovanie jedného z farárov veľkej sídliskovej mestskej farnosti hlavného mesta malo síce výhodu skúsenosti priameho kontaktu s Božím ľudom, ale aj nevýhodu, keďže takáto úloha si vyžaduje veľké množstvo času a energie, a vyžaduje si byť plne k dispozícii počas celého procesu. Voľba diecézneho tímu bola podobnou neznámou, keďže bolo ťažké dopredu premyslieť, aké výzvy proces bude predstavovať. Volili sme cestu postupných krokov a vybrali sme najprv menší tím, ktorý sme postupne rozšírili. To sa nevyhlo kritike, keďže v prvom tíme bolo až 6 kňazov a iba dvaja laici (muž a žena). Neskôr sme tím rozšírili o štyroch laikov s organizačnými a manažérskymi skúsenosťami a skúsenosťami s facilitáciou (3 mužov a jednu ženu). Už v takomto zastúpení bolo ťažké nachádzať spoločný čas pre komunikáciu. Všetci členovia tímu pracovali na báze dobrovoľnosti, obetavo popri všetkých svojich povinnostiach. Takýto náročný proces si do budúcnosti pýta personálne prehodnotenie a profesionálne posilnenie. Treba vyzdvihnúť kľúčový prínos zapojených laikov diecézneho tímu, ktorí priniesli svoju ľudskú a profesionálnu skúsenosť a zrelosť, čo dodalo mnohým odvahu zapojiť sa a rozvinulo charakter synodálnej cesty ako spoločnej cesty tých, ktorí milujú Kristovu Cirkev a žijú s ňou, pre všetkých.

Podobné personálne posilnenie si žiada aj spracovanie údajov a príprava syntézy, ktorá kvôli časovým okolnostiam zostala vo veľkej miere na diecéznom koordinátorovi, čo predstavovalo enormné množstvo práce. Text pripomienkoval a schválil miestny biskup i členovia arcidiecézneho tímu a niekoľko vybraných spolupracovníkov diecéznej fázy procesu. Zaznel návrh, aby podnety spracúvala svetská agentúra. Takéto spracovanie by bolo výborným podkladom pre ďalšiu prácu, hoci treba prízvukovať, že tvorenie syntézy presahuje metódy spracovania svetských agentúr a je záverom cirkevného duchovného rozlišovania. Metodológia prípravných dokumentov odporúča úzky redakčný tím pri samotnom tvorení syntézy, ale v budúcnosti treba programovo pripraviť tím pre spracovanie týchto textov a prípravu podkladov. V konečnom dôsledku pre správne rozlišovanie je nevyhnutné trpezlivé čítanie všetkých príspevkov, lebo rozlišovanie hľadá aj ojedinelé prorocké hlasy.

7. Niektoré dôležité citované texty v syntéze.

Ľudová zbožnosť „predstavuje prenikavý zmysel pre hlboké Božie vlastnosti: otcovstvo, prozreteľnosť, milujúcu a stálu prítomnosť. Plodí vnútorné postoje zriedka pozorovateľné inde v rovnakom stupni: trpezlivosť, zmysel pre kríž v každodennom živote, odpútanosť, otvorenosť k iným, nábožnosť“ (Pavol VI, *Evangelii nuntiandi*, 48).

„Jasným znakom autenticity charizmy je jej eklezialita; jej schopnosť harmonicky sa začleniť do života svätého Božieho ľudu pre dobro všetkých. Autentická novosť vyvolaná Duchom nepotrebuje zatieňovať iné formy duchovnosti a darov, aby sa presadila. Čím viac nejaká charizma obracia svoj zrak k srdcu evanjelia, tým viac bude jej použitie cirkevné“ (pápež František, *Evangelii gaudium*, 130).

„Ak teda právnická múdrosť kladením presných pravidiel pre angažovanosť ukazuje hierarchickú štruktúru Cirkvi a zaháňa pokušenia svojvôle i nespravodlivých nárokov, spiritualita spoločenstva poskytuje inštitucionálnym prvkom dušu a vedie k dôvere a otvorenosti, ktorá plne zodpovedá dôstojnosti a zodpovednosti každého člena Božieho ľudu“ (Ján Pavol II., *Novo millennio ineunte*, 45).

8. Umelecké stvárnenie synodálnych konzultácií

Dorota Sadovská: Na ceste I. a II., 2022,
papier na kartóne, každý 70 x 100 cm

Spoločné kráčanie, vysvetľovanie, počúvanie, emócie, názory, vyjasňovanie, otváranie sa, prijatie, zmena.

Reliéf je inšpirovaný najpôvodnejším synodálnym príbehom, tým z Emauz.

Prázdne miesta vystrihnutého bieleho papiera odkrývajú podklad z prírodného kartónu.

Papier je krehký, tvárny a zraniteľný ako ľudská koža.

Citlivo reaguje na ohyb, zlomenie či ostrý rez.

Dýcha ináč z každej strany a pri každej zmene svetla.

A celkom nanovo potvrdzuje známe príslovie - papier znesie všetko.

